

forhold til besvarelsen af 1. august 2002 af spørgsmål nr. 25, 31 og 34.

Som det fremgår, kan spørgsmålet besvares klart bekræftende, jf. ovenfor under pkt. 4.

Det nævnte udkast giver således Justitsministeriet anledning til en række bemærkninger med hensyn til lovens krav om angivelse af de forhold, der ønskes undersøgt (pkt. 4.2), til lovens regler om vidnepligt (pkt. 4.3) og til spørgsmålet om vanskeliggørelse af den efterforskning, som Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet for tiden gennemfører (pkt. 4.4).

Endvidere – og navnlig – giver udkastet Justitsministeriet anledning til bemærkninger om forholdet mellem en kommissionsundersøgelse og en eventuel straffesag ved domstolene om de forhold, som kommissionen skal undersøge (pkt. 4.5).

Det er således her Justitsministeriets opfattelse, at en ordning som den beskrevne må anses for uegnet til at opnå det, som efter loven om undersøgelseskommissioner er et hovedformål med en kommissionsundersøgelse, nemlig over

for regeringen og Folketinget mv. at skabe klarhed over et hændelsesforløb. Efter Justitsministeriets opfattelse er der tværtimod en betydelig risiko for, at en sådan undersøgelse mere vil være egnet til at skabe usikkerhed og uklarhed og dermed besværliggøre klarlægningen og analysen af Farum-sagens forskellige perspektiver og problemstillinger.

Det er endvidere Justitsministeriets opfattelse, at ordningen ville rejse væsentlige principielle spørgsmål i forhold til de berørte enkeltpersoners retssikkerhed mv.

Det anførte skal efter Justitsministeriets opfattelse grundlæggende ses i lyset af, at loven om undersøgelseskommissioner slet ikke tager sigte på tilfælde som det foreliggende, hvor politi og anklagemyndighed – statens centrale efterforsknings- og undersøgelsesapparat – allerede er i færd med en omfattende efterforskning af sagen. Der henvises i den forbindelse til pkt. 4.5.3 ovenfor.

Justitsministeriet kan i øvrigt henholde sig til det, der er anført i besvarelsen af 1. august 2002.